

Umberto Eco: „Ce-i viața, dacă nu umbra unui vis care fuge?”

Scris de Horia Picu

Duminică, 21 Februarie 2016 07:22 -

Umberto Eco a fost un om, un mare scriitor care a intrat de cuând în rândul celor despre care se va vorbi și după ce viața lor își încheie cursul firesc și se metamorfozează în moarte.

Eco ar fi un acronim pentru latinescul “ex caelis oblatuș” (un cadou din cer) atribuit de un funcționar de stat bunicului său, care a fost orfan. A scris mult, a scris interesant, a fost un autor captivant pentru unii, poate inabordabil pentru alții.

Mă uit acum retrospectiv la niște citate pe care le-am selectat din opera lui și le găsesc înțelesuri noi, mai ales acum, în ceasuri de tristețe. Tristețea se estompează mult în cazul în care cel care pleacă din lumea noastră are o vârstă care pare înaintată. Eco a avut peste opt decenii de viață pe care le-a valorificat din plin. Sincer, nu faptul că un mare scriitor a murit îmi provoacă tristețe, ci faptul – pe care l-am simțit și când a plecat José Saramago – că nimic nou nu va mai apărea sub semnătura lui...

Chiar astăzi am citit ceva despre Marin Sorescu. Scriitorul român avea o interesantă vorbă de înțelepciune: *“Nu-i rușine să te naști prost, e rușine să mori prost”*.

Eco s-a născut așa cum se naște oricare om: neștiutor. Dar a devenit un înțelept al lumii. Chiar nu-mi pot imagina un om deprins cu cititul cărților și cu o minimă cultură generală care să nu fi auzit de el. Acum îmi rezonază mult mai profund întrebarea pe care scriitorul italian o pune cardinalului Carlo Maria Martini într-o discuție care apare în cartea “În ce cred cei care nu cred”:

„Există o noțiune de speranță care să fie comună credincioșilor și necredincioșilor?”

Întreabă Eco, neuitând să adauge :

„...e drept că, chiar și fără să ne preocupe sfârșitul, admitem că el se apropie, ne așezăm în

Umberto Eco: „Ce-i viața, dacă nu umbra unui vis care fuge?”

Scris de Horia Picu

Duminică, 21 Februarie 2016 07:22 -

fata televizoarelor (la adăpostul fortificațiilor noastre electronice) și așteptăm ca cineva să ne distreze, în timp ce lucrurile merg așa cum merg.”

Acum, întrebarea care-mi vine în minte recitind afirmația scriitorului italian este dacă nu transpare ideea că sfârșitul chiar l-a preocupat, deși în construcția frazei apropierea inevitabilă a morții e doar o ipoteză pentru a canaliza dialogul cu cardinalul Martini pe o anumită direcție.

Eco insistă să primească răspuns. Pune din nou întrebarea, completând-o cu trimiterea la responsabilitatea pe care trebuie să o manifeste individul pentru toți cei care sunt sau vor veni după el:

„Există o noțiune de speranță (și de responsabilitate a noastră față de ziua de mâine) care să le fie comună credincioșilor și necredincioșilor?”

Posibil că întregul efort filosofic și de scriitor al lui Umberto Eco să aibă sorgintea în cele scrise în paranteze: *„responsabilitate a noastră față de ziua de mâine”*.

Eco a fost un om responsabil. Și-a pus întrebări pe care mulți dintre noi ni le punem, fără a ne mai obosea însă cu găsirea răspunsurilor.

În „Baudolino”, un personaj se întreabă: *„Ce-i viața, dacă nu umbra unui vis care fuge?”*
Acum, nicio urmă de îndoială nu mai există: cel care întreabă e scriitorul însuși...

Dacă numele Eco e acronimul pentru „un cadou din cer”, chiar așa trebuie să ne gândim la Umberto Eco de acum înainte: la un cadou pe care Cerul ni l-a făcut nouă. Și parafrazându-l pe Marin Sorescu, adaug: și pentru că acest cadou trebuia să poarte un nume, a fost numit Umberto Eco.

„Există o noțiune de speranță care să fie comună credincioșilor și necredincioșilor?” întreba și se întreba Eco. Acum, a primit răspunsul...

Umberto Eco: „Ce-i viața, dacă nu umbra unui vis care fuge?”

Scris de Horia Picu

Duminică, 21 Februarie 2016 07:22 -
